

Arrest

nr. 320 038 van 14 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S.-M. MANESSE
Argonnestraat 30
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster dient op 13 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 september 2024 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Russisch machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

Op 27 september 2024 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) het verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Moldavische nationaliteit te bezitten, een Roma te zijn van etnische afkomst en Russisch-orthodox te zijn. U bent geboren op [...] 1976 in Soroca, waar u ook verbleef als u in Moldavië was. U ging niet naar school en hebt in Moldavië niet gewerkt. U verklaarde dat er in Moldavië geen werk is voor Roma. U bent samen met I.P. (O.V. [...], CG [...]). Jullie oudste dochter, A., verblijft op dit moment in Nederland. Jullie minderjarige dochter M.S. (O.V. [...]) en jullie meerderjarige zoon S.S. (O.V. [...], CG [...]), verblijven bij u en uw echtgenote in België. Jullie dochter M. stierf kort na haar geboorte.

In 2014 gingen u en uw man een lening aan ter waarde van 70 000 à 80 000 dollar. Jullie hadden het geld nodig voor een operatie aan de heupen van uw man in Rusland. Toen jullie in Rusland waren, stuurde uw man aanvankelijk nog wat geld op naar de schuldeisers, maar jullie waren al snel niet meer in staat om de schuld af te betalen. Hierna begonnen zij telefonisch contact op te nemen met uw man.

In augustus 2021 keerden jullie terug naar Moldavië, waar jullie op verschillende manieren werden bedreigd door de schuldeisers. Zo bleven zij jullie bellen en vielen u lastig als u naar de markt ging. Ze zeiden dat ze jullie niet vredevol zouden laten leven in Moldavië en dreigden er onder meer mee om uw dochter M. aan te randen. Ongeveer 8 dagen na jullie terugkeer werd uw zoon S. ineengeslagen aan een bushalte in de stad. Na dit incident diende u een klacht in en kwam de politie langs. De schuldeisers kochten echter de politie om en u beseftte dat het geen zin meer had om daar te wonen. Ongeveer 2 dagen nadat uw zoon in elkaar werd geslagen, kwamen er 3 personen naar jullie huis. Ze riepen dat jullie jullie schulden moesten afbetalen en zij pakten u vast. U vreesde voor de toekomst van uw dochter en dat ze uw zoon zouden vermoorden. Hierdoor besloten jullie Moldavië te verlaten. 2 dagen nadat zij naar jullie huis kwamen, gingen jullie naar Chisinau, vanwaar jullie Moldavië verlieten.

In augustus 2021 verliet u Moldavië en reisde u samen met uw gezin naar Duitsland. Daar dienden jullie – omwille van de problemen die u had in Moldavië met de schuldeisers – meermaals een verzoek om internationale bescherming in. Nadat jullie meermaals een negatieve beslissing kregen, vertrokken jullie naar Frankrijk. Daar kwamen jullie aan eind januari 2022. In Frankrijk dienden jullie eveneens verzoeken om internationale bescherming in, maar jullie kregen opnieuw meermaals een negatieve beslissing. Uiteindelijk kwamen jullie in mei 2024 naar België. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 13/05/2024 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bij de DVZ verklaarde u dat u overal cysten hebt in de omgeving van uw buik, dat u schildklierproblemen had en dat u een nog onbekende allergie hebt waardoor u opzwelt (Vragenlijst DVZ, punt 38). Op het CGVS verklaarde u dat op dat moment alles goed ging met u en dat u zich in staat voelde om het interview af te leggen (CGVS, p. 2-3). Op de vraag hoe uw medische en psychologische toestand een invloed kon hebben, antwoordde u dat u alles kon vertellen, maar dat u last hebt van migraineaanvallen.

Hierdoor weet u sommige dingen wel en andere niet. U verklaarde wel te weten waarom u het land verliet, wat er gebeurde en dat u dat kon vertellen (CGVS, p. 3). Toen gevraagd werd op welk vlak u zich bepaalde zaken niet kon herinneren, verwees u naar het feit dat u het moeilijk hebt met namen (CGVS, p. 3). Verder werd u meegedeeld dat u het op tijd moest aangeven als er iets was (CGVS, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische en psychologische toestand geen invloed had op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Bovendien verklaarde u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u alles had verteld en dat het gehoor goed was verlopen (CGVS, p. 14). Bovendien dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, 16.05.2024). Tot slot legde u geen documenten neer die uw medische en psychologische toestand kunnen staven. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het voor zich spreekt het voor zich dat bij de vaststelling van bepaalde onwetendheden wordt ingeschat in hoeverre dergelijke lacune al dan niet een aannemelijke verklaring zou hebben of niet. In onderstaande beslissing is, waar gewezen wordt op onwetendheden, nadrukkelijk geargumenteed waarom in casu de vastgestelde onwetendheid niet aannemelijk kan worden genoemd. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Moldavië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

U beroept zich op dezelfde asielmotieven als uw man I.P. (O.V. [...], CG [...]) (CGVS, p. 6). In het dossier van uw man werd een beslissing tot kennelijk ongegrond genomen, waardoor ook in uw hoofd geen vervolgingsvrees of risico op ernstige schade kan worden vastgesteld op deze basis. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen identificeren. Bij de DVZ verklaarde u dat u hepatitis c hebt, dat u problemen hebt aan uw milt, dat uw benen pijn doen, dat u vaak blaasproblemen hebt en dat u bloeddrukproblemen hebt. U verklaarde dat u medicatie neemt voor uw lever, blaas en bloeddruk. Verder verklaarde u dat u in Frankrijk een zware teelbalinfectie had en dat u daar werd geopereerd aan uw heupen (Vragenlijst DVZ, punt 38). Op het CGVS verklaarde u dat alles heel goed ging en dat u zich in staat voelde om het interview te doen (CGVS, p. 2). Op de vraag op welke manier uw medische toestand een invloed kon hebben op het persoonlijk onderhoud, antwoordde u dat er geen invloed zou zijn en dat u op dat moment vrij rustig was (CGVS, p. 3). Verder werd u meegedeeld dat u het moest aangeven als er iets was (CGVS, p. 3). Uit de analyse van het gehoorverslag blijkt dat uw medische toestand geen invloed had op het verloop van het persoonlijk onderhoud. U maakte zelf op geen enkel moment gewag van eventuele problemen. Bovendien verklaarde u op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u alles had verteld en dat het gehoor goed was verlopen (CGVS, p. 14). Bovendien dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, 16.05.2024). Tot slot blijkt uit de door u neergelegde medische documenten dat u medisch werd behandeld in Rusland en in Duitsland. Hieruit blijkt echter geenszins op welke manier uw medische toestand een invloed kan hebben op uw deelname aan de asielpcedure. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw vrouw A.S. (O.V. [...], CG [...]) verklaarde dat u – na de problemen die jullie hadden in Moldavië – veel dronk en daardoor niet alles meer weet (CGVS A.S., p. 2; 12). Er dient opgemerkt te worden dat uzelf hier geen melding van maakte bij de DVZ en op het CGVS. Bovendien legt u geen documenten neer ter staving van eventuele geheugenproblemen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Moldavië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit de verklaringen van u en uw vrouw A.S. blijkt dat jullie Moldavië verlieten omwille van jullie vrees voor vervolging door S. en zijn entourage, bij wie jullie schulden hadden (CGVS, p. 3; 6 & CGVS A.S., p. 6). Verder vreesde u dat uw zoon S.S. (O.V. [...], CG [...]) naar Oekraïne zal worden gestuurd om te vechten (CGVS, p. 11). Tot slot verklaarde u dat de Roma-bevolking niet geholpen wordt door de politie (CGVS, p. 10) en verklaarde uw vrouw A.S. dat er geen werk is voor Roma in Moldavië (CGVS A.S., p. 5).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u en uw vrouw A.S. geen vreemden zijn voor het Europese asielsysteem. Uit jullie administratief dossier en jullie verklaringen blijkt immers dat jullie reeds meerdere verzoeken om internationale bescherming indienden in Duitsland in 2021 en in Frankrijk in 2022 (administratief dossier, "Eurodac Search Result" & Vragenlijst DVZ, punt 32; 39; 42 & Vragenlijst DVZ A.S., punt 32; 39; 42 & CGVS, p. 5-6 & CGVS A.S., p. 7). Uit uw verklaringen bleek dat jullie verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk en Duitsland waren gebaseerd op dezelfde asielmotieven als diegene die jullie aanhaalden in België. Jullie werden echter in beide landen geweigerd (zie administratief dossier & CGVS, p. 5-6 & CGVS A.S., p. 7). Aangezien uw verzoeken om internationale bescherming – die gebaseerd waren op dezelfde motieven als in België – in beide landen werden geweigerd, kunnen er bij voorbaat vragen gesteld worden bij de door u ingeroepen nood aan internationale bescherming.

Verder slagen u en uw vrouw A.S. er hoe dan ook niet in om aannemelijk te maken dat jullie problemen kenden in Moldavië als gevolg van een lening die jullie hadden afgesloten. Om te beginnen kunnen twijfels worden geuit of jullie daadwerkelijk een lening afsloten.

Zo slagen jullie er niet in om eenduidige verklaringen af te leggen over de omvang van de lening. U verklaarde zowel bij de DVZ als op het CGVS dat de lening een waarde had van 7000 dollar (Vragenlijst CGVS, vraag 5 & CGVS, p. 3). Uw vrouw A.S. verklaarde spontaan bij de DVZ dat jullie ongeveer 70 000 à 80 000 dollar leenden (Vragenlijst CGVS A.S., vraag 5). Op het CGVS verklaarde zij aanvankelijk dat zij niet wist hoeveel het was. Toen gevraagd werd of zij het bij benadering wist, verklaarde zij dat het 70 000 of 80 000 dollar was (CGVS A.S., p. 7). Na confrontatie verklaarde uw vrouw dat zij niet zo goed is met cijfers en geld (CGVS A.S., p. 11). Dit is echter geenszins een afdoende verklaring. De lening vormde immers directe aanleiding voor de problemen die jullie kenden in Moldavië. Er kan dan ook worden verwacht dat jullie eenduidige verklaringen aflegden over de omvang van de lening die jullie afsloten. Verder legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over wie – toen jullie een deel terugbetaalden – het geld aan de schuldeisers bezorgde. U verklaarde dat u gedurende 3 maanden de lening afbetaalde en dat uw vrouw het geld opstuurde (CGVS, p. 7). Uw vrouw verklaarde echter dat u degene was die het geld opstuurde (CGVS A.S., p. 7). Na confrontatie verklaarde uw vrouw dat zij het geld altijd aan u gaf en dat u het opstuurde (CGVS A.S., p. 11). Het louter herhalen van haar verklaringen is vanzelfsprekend geen afdoende verklaring. Bovendien verklaarde zij dan dat ze moeite heeft met cijfers en dat zij het mogelijks heeft verstuurd, maar dat ze het niet meer weet (CGVS A.S., p. 11). Dit is eveneens geen afdoende verklaring. Er kan verwacht worden dat – indien zij daadwerkelijk twijfelde of zij al dan niet het geld naar de schuldeisers had opgestuurd – het op die manier verklaarde op het moment dat er naar werd gevraagd. Zij verklaarde echter ondubbelzinnig dat zij geen geld had opgestuurd (CGVS A.S., p. 7). Tot slot legden jullie tegenstrijdige verklaringen af over wie de schuldeisers contacteerden op het moment dat de lening niet verder werd afbetaald. Enerzijds verklaarde u dat u geen gsm had en dat zij uw vrouw belden vanaf het moment dat jullie het geld niet meer terugbetaalden (CGVS, p. 7-8). Anderzijds verklaarde uw vrouw dat zij geen geld had om een gsm te kopen, dat zij u belden en dat zij nooit persoonlijk werd gebeld (CGVS A.S., p. 8-9). Na confrontatie verklaarde uw vrouw dat zij enkel met de vaste lijn belde en dat zij geen gsm had (CGVS A.S., p. 11). Het louter herhalen van haar verklaringen, is vanzelfsprekend niet afdoende.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kunnen ernstige twijfels worden geuit bij het feit dat jullie een lening aangingen.

Voorts slagen jullie er hoe dan ook niet in om geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot de problemen die u en uw gezin hadden – als gevolg van het feit dat jullie de lening niet meer afbetaalden – bij jullie terugkeer naar Moldavië in 2021

Zo vielen uw DVZ-verklaringen op geen enkele wijze in overeenstemming te brengen met uw verklaringen op het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u immers dat jullie in 2021 bij jullie thuis werden aangevallen door de mensen van wie jullie geld leenden, waaronder S.. Ze zeiden dat ze jullie kinderen iets zouden aandoen, ze gooiden jullie ramen in met stenen en dreigden ermee om het huis in brand te steken. U verklaarde dat jullie de volgende nacht vertrokken naar Duitsland (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat jullie na jullie terugkeer tweemaal werden gebeld door S. en dat jullie zoon S.S. ineen werd geslagen aan een bushalte in het centrum. Nadat jullie zoon ineen werd geslagen, besloten jullie het land te verlaten (CGVS, p. 8-10). Het is bijzonder opmerkelijk dat u bij de DVZ geen melding maakte van het incident met uw zoon S.S., terwijl u op het CGVS geen melding maakte van het incident bij u thuis. Toen u werd gevraagd waarom u het incident met uw zoon niet vermeldde bij de DVZ, antwoordde u dat u dat niet had verteld en dat u niet alles even goed kon onthouden (CGVS, p. 12). Dit is echter geenszins een afdoende verklaring. Zo blijkt uit uw CGVS-verklaringen dat dit incident de rechtstreekse aanleiding was voor uw vertrek (CGVS, p. 6), waardoor verwacht kan worden dat u dit zou vermelden bij de DVZ. Verder werd u op de DVZ gevraagd tot tweemaal toe gevraagd of er nog iets anders gebeurde naast de aanval op uw huis, waarbij u ondubbelzinnig “nee” antwoordde (Vragenlijst CGVS, vraag 5). U was ruimschoots in de mogelijkheid om dit incident – zeker gezien het belang ervan voor uw vluchtrelaas – te vermelden bij de DVZ. Tot slot verklaarde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat u alle redenen voor uw vertrek had kunnen geven op de DVZ (CGVS, p. 4). Er kan verwacht worden dat u op dat moment het incident vermeldde. Bijgevolg ondermijnt dit in sterke mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Verder werd u gevraagd waarom u op het CGVS geen melding maakte van het incident bij u thuis, waarop u zich in eerste instantie louter afvroeg waarom u dat nog moest vertellen, aangezien ze jullie ook telefonisch hadden bedreigd (CGVS, p. 12). Dit is – gezien de ernst van het incident – geenszins een afdoende verklaring. Toen u hierop werd gewezen, verklaarde u dat uw vrouw dat misschien vertelde, maar u dat niet deed (CGVS, p. 12). Het louter stellen dat u het incident bij u thuis niet bij de DVZ vermeldde, is vanzelfsprekend geen afdoende verklaring. Tot slot vergoedde u uw tegenstrijdige DVZ- en CGVS-verklaringen door te verwijzen naar uw leeftijd en het feit dat u sommige dingen kan onthouden en andere niet (CGVS, p. 12). Dergelijke uitleg is niet ernstig te noemen. Gezien de ernst van zowel het incident van uw zoon en het incident bij u thuis, kan verwacht worden dat u beide incidenten zou vermelden op de DVZ en op het CGVS. Deze vaststelling ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u bij het invullen van de DVZ-vragenlijst op 16/05/2024 – toen u werd gevraagd waarom u Moldavië had verlaten – verwees naar de moeilijke leefomstandigheden, een erfenisruzie en de oorlog in Oekraïne (Vragenlijst DVZ, punt 42).

U maakte echter geen melding van de problemen als gevolg van de lening. Na confrontatie verklaarde u louter dat de lening de enige reden was (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan zeker verwacht worden dat u – aangezien het de enige reden voor uw vertrek was – zou vermelden tijdens het invullen van de DVZ-vragenlijst. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Voorst werden een aantal tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld tussen de DVZ- en CGVS-verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde uw vrouw op de DVZ dat de schuldeisers eerst naar jullie huis kwamen en jullie bedreigden. Na dit incident werd jullie zoon S.S. ineengeslagen op straat, waarna jullie het land verlieten (Vragenlijst CGVS A.S., vraag 5). Op het CGVS verklaarde zij echter dat eerst jullie zoon ineen werd geslagen en dat de schuldeisers erna naar jullie huis kwamen (CGVS, A.S. p. 8). Na confrontatie verklaarde uw vrouw dat het lang geleden was, dat ze last heeft van migraine en hoofdpijn en dat ze sommige dingen wel weet en andere niet meer (CGVS A.S., p. 11). Dit is geen afdoende verklaring. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde uw vrouw – toen gevraagd werd op welke manier haar medische en psychologische toestand een invloed kon hebben op het interview – dat ze last had van migraineaanvallen, maar dat ze op het moment van het interview geen last had. Ze verklaarde dat ze sommige dingen wist en andere niet, maar dat ze wel wist waarom jullie het land verlieten, wat er was gebeurd en dat ze dat kon vertellen (CGVS A.S., p. 3). Ze verklaarde dat ze het vooral moeilijk had met bepaalde namen (CGVS A.S., p. 3). Bovendien legde uw vrouw geen documenten neer die haar medische en psychologische toestand staven, waardoor dit louter blote beweringen zijn. Bijgevolg kan redelijkerwijze verwacht worden dat – aangezien beide incidenten deel uitmaken van de kern van jullie vluchtrelaas – uw vrouw op zijn minst eenduidige verklaringen kan afleggen over welk incident eerst plaatsvond. Verder was uw echtgenote tegenstrijdig over wat er gebeurde toen de schuldeisers naar jullie huis kwamen. Bij de DVZ verklaarde zij immers dat ze binnenvielen en dat toen uw zoon S.S. werd geslagen (Vragenlijst CGVS A.S., vraag 5). Op het CGVS verklaarde zij echter dat de schuldeisers haar hadden vastgepakt en dat jullie zoon S.S. niet thuis was (CGVS A.S., p. 9). Na confrontatie verklaarde uw vrouw dat ze altijd zei dat uw zoon werd geslagen, maar dat het niet bij jullie thuis was. Bij de DVZ verklaarde zij echter spontaan dat haar zoon werd geslagen bij de inval en vermeldde zij dat haar zoon later nogmaals werd geslagen (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Het louter ontkennen van haar verklaringen is vanzelfsprekend niet afdoende. Verder verwees ze naar het feit dat de tolk het mogelijks verkeerd had verstaan (CGVS A.S., p. 12). Dit is eveneens geen afdoende verklaring. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde zij dat het interview bij de DVZ heel goed verliep, dat haar verklaringen – weliswaar kort – werden voorgelezen en dat alles correct was (CGVS A.S., p. 3-4). Er kan verwacht worden dat zij op dat moment de nodige correcties aanbracht of dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud vermeldde. Tot slot legde uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop de politie kwam. Op het CGVS verklaarde uw vrouw dat de politie langskwam na het incident waarbij jullie zoon ineen werd geslagen en dat de politie dan 3 mensen arresteerde (CGVS A.S., p. 10). Bij de DVZ verklaarde zij echter dat de politie kwam op het moment dat zij jullie huis aanvielen en dat de politie toen 5 à 6 mensen had aangehouden (Vragenlijst CGVS A.S., vraag 5). Na confrontatie verklaarde zij dat er 3 mensen waren die ze kende en dat er mogelijks nog 2 mensen in de auto zaten toen ze naar jullie huis kwamen. Verder verklaarde zij dat – indien jullie geen problemen hadden – Moldavië niet zouden ontvlucht zijn (CGVS A.S., p. 12). Dit is echter geenszins een verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in sterke mate de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde problemen. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat uw vrouw bij het invullen van de DVZ-vragenlijst eveneens geen melding maakte van de problemen als gevolg van de lening (Vragenlijst DVZ A.S., punt 42), hetgeen de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas verder ondermijnt.

Tot slot kan – ten overvloede – opgemerkt worden dat uw vrouw op de DVZ verklaarde dat het incident bij jullie thuis plaatsvond in september 2021 (Vragenlijst CGVS A.S., vraag 5). Uit de stempels uit jullie paspoort, uit het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter dat jullie Moldavië verlieten in augustus 2021, dat jullie asiel vroegen in Duitsland in augustus 2021 en dat jullie na jullie verzoek in Duitsland niet terugkeerden naar Moldavië (Zie administratief dossier, groene map & administratief dossier “Eurodac Search Result” & CGVS, p. 5). Bijgevolg is het onmogelijk dat zij jullie bedreigden bij jullie thuis in september 2021. Na confrontatie verklaarde uw vrouw dat ze dacht dat jullie in september nog thuis waren, maar dat het misschien in augustus was. Ze verklaarde dat ze het niet meer wist (CGVS A.S., p. 12). Dit is echter geen afdoende verklaring. Ze verklaarde immers spontaan bij de DVZ dat het incident plaatsvond in september. Indien ze het niet meer wist, kan verwacht worden dat zij dit zo zou vermelden. Bijgevolg ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan door het CGVS geen enkel geloof worden gehecht aan de door jullie aangehaalde problemen als gevolg van een lening die jullie afsloten.

Verder – met betrekking tot uw vrees dat uw zoon S.S. naar Oekraïne zal worden gestuurd (CGVS, p. 11) – dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk vreest om opgeroepen te worden voor het Moldavische leger. Bijgevolg kan dit in uw hoofd niet worden beschouwd als een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige

schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien maakt u niet aannemelijk hoe deze situatie in uw hoofde aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in Moldavië. Vervolgens dient worden vastgesteld dat **de vrees van u dat uw zoon S.S. zal worden opgeroepen om voor het Moldavische leger te vechten uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen** van uw kant, die door geen enkel objectief element worden gestaafd. U verklaarde dat ze alle jonge mannen gaan verzamelen en naar Wit-Rusland, Rusland of Oekraïne sturen. Er zou hierover bovendien een akkoord zijn tussen Moldavië en Oekraïne (CGVS, p. 11). Dit is echter een louter blote beweringen die u op geen enkele wijze staft. U verstrekt geen enkel element (oproeping, mobilisatiebevel, enz.) waaruit blijkt dat uw zoon zou kunnen worden opgeroepen als reservist in het Moldavische leger. Het Commissariaat-generaal wijst erop dat **het niet de taak van de asielinstanties is om in abstracto, op louter hypothetische basis te beslissen**: de verzoeker moet in concreto bewijzen dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt, of dat hij behoort tot een groep die volgens de beschikbare informatie over zijn land systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging of schade. Merk bovendien op dat er momenteel geen algemene of gedeeltelijke mobilisatie van militaire reservisten in Moldavië plaatsvindt. Hoewel geruchten over een mobilisatie van reservisten daadwerkelijk over het hele land worden verspreid, lijken deze geruchten ongegrond te zijn. Bijgevolg kan de vrees die u uit om als reservist in het Moldavische leger te worden opgeroepen, door het Commissariaat-generaal niet als gegrond worden beschouwd.

Tot slot toont de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_de_roma-minderheid_20220304.pdf) en de **COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024** (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie_algemene_situatie_20240222.pdf)) aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd.

De Moldavische wetgeving voldoet grotendeels aan het EU-acquis wat betreft non-discriminatie en gelijkheid. Haatmisdrijven zijn opgenomen als strafbaar feit in de Strafwet. Wetswijzigingen in de Strafwet en het wetboek inzake overtredingen, goedgekeurd in mei 2022, zorgen ervoor dat aanzetten tot discriminatie en geweld, geïnspireerd door haat, strafbaar zijn. Verder zijn er strengere straffen voor misdrijven die zijn ingegeven door vooroordelen of stereotypes over ras, kleur, etnie, nationale origine, sociale achtergrond, staatsburgerschap, enzovoort. Sinds april 2022 is haatspraak opgenomen in de Strafwet. De Interethnic Relations Agency (IRA) is bevoegd voor de bevordering van relaties met nationale minderheden en maakt deel uit van een nationale strategie ter versterking van interetnische relaties voor de periode 2017-2027. Sinds 2020 heeft de eerste minister een adviseur over mensenrechten en interetnische relaties. Tijdens een bezoek van de Raad van Europa in september 2022 bekleedt een Roma-vertegenwoordiger deze functie. Sinds februari 2023 is de functie opnieuw vacant. De Moldavische autoriteiten hebben sinds 2011 verschillende nationale programma's met bijbehorend actieplan voor de integratie van Roma goedgekeurd. In augustus 2022 keuren de autoriteiten een nieuw programma goed ter ondersteuning van de Roma-bevolking voor de periode 2022-2025. Hiermee willen de autoriteiten ervoor zorgen dat Roma beter kunnen deelnemen aan het sociale en politieke leven in Moldavië. Een van de positiefste verwezenlijkingen van deze actieplannen, volgens het adviescomité van de Raad van Europa, is de introductie van Roma-bemiddelaars. Zij werken samen met de lokale autoriteiten, onderwijs- en gezondheidsinstellingen om de integratie van de Roma-gemeenschap te bevorderen. Daarnaast bestaat er het National Human Rights Action Plan 2018-2022 met een hoofdstuk gewijd aan Roma met het oog op het garanderen van alle rechten zonder discriminatie. De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. De Equality Council is bevoegd is om aantijgingen van discriminatie onafhankelijk te onderzoeken. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. De Europese Commissie (EC) stelt ook vooruitgang vast wat betreft de inclusie van Roma, met name dankzij het programma ter ondersteuning van Roma voor de

periode 2022-2025. De Peoples Advocate of ombudspersoon kan een rechtszaak starten voor het Grondwettelijk Hof en de reguliere rechtbanken alsook kan de ombudsdienst ambtshalve een onderzoek starten. Het adviescomité van de Raad van Europa wijst op de belangrijke rol van de Equality Council en de People's Advocate in de strijd tegen discriminatie. Beide diensten dragen bij tot het garanderen van gelijkheid en het respecteren van de mensenrechten van etnische minderheden.

Discriminatie van Roma op de arbeidsmarkt blijft een probleem. De beperkte participatie van Roma op de formele arbeidsmarkt is echter ook het gevolg van een lage scholingsgraad. Roma zijn eerder werkzaam in de informele economie en doen seizoensarbeid (net zoals een aanzienlijk deel van de niet Roma-bevolking in Moldavië). Hoewel slechts een beperkt aantal Roma recht heeft op socialezekerheidsuitkeringen, is dit voornamelijk het gevolg van langdurige werkloosheid in combinatie met een meerderheid van de Roma-gemeenschap die niet officieel is tewerkgesteld. Roma-gezinnen, inclusief deze met gezinsleden met een handicap, ontvangen sociale bijstand. Kinderbijslag is voor Roma een belangrijke bron van inkomsten.

Kort voor de coronapandemie stelt de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, voornamelijk in het basisonderwijs. Dat is grotendeels te danken aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Wat betreft de toegang tot onderwijs, dient te worden opgemerkt dat lager onderwijs gratis is en onderwijs in het algemeen is verplicht tot de negende graad (15-16 jaar). Toch ligt het inschrijvingspercentage van Roma-kinderen op alle niveaus van het onderwijs lager dan bij niet-Roma-kinderen. Factoren als armoede, gebrek aan vervoer naar school vanuit afgelegen rurale gebieden, de ongeschooldheid van de ouders en culturele gebruiken binnen de Roma-gemeenschap (bv. het mindere belang dat gehecht wordt aan onderwijs, kindhuwelijken bij meisjes, de impact van migratie) liggen aan de basis van dit verschil.

Sinds 2015 bestaat er een wet inzake huisvesting die Roma erkent als een van de begunstigten van sociale huisvesting. De European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) rapporteert in 2018 dat de implementatie van deze wet te wensen overlaat ten gevolge van een significant tekort aan financiële middelen. De toegang tot adequate huisvesting is niet enkel een probleem voor Roma. Er is een algemeen tekort is aan sociale huisvesting, voornamelijk op het platteland, en een beperkte toegang tot stromend water en riolering.

Het gezondheidssysteem in Moldavië streeft ernaar toegankelijk te zijn voor iedereen. Verschillende soorten zorg zijn gratis ongeacht of iemand een ziektekostenverzekering heeft of niet. Dat gaat over de eerstelijns- en spoedzorg en behandelingen voor tuberculose, aids en kanker. Mensen met een arbeidscontract en zelfstandigen hebben via hun sociale bijdragen een ziektekostenverzekering. Andere personen wiens ziektekosten automatisch worden gedekt zijn kinderen, studenten, zwangere vrouwen (inclusief postnatale zorg), moeders van minstens vier kinderen, mensen met een handicap, gepensioneerden, geregistreerde werklozen, mensen die sociale bijstand krijgen en mensen die onder de armoedegrens leven. Wat betreft Roma, rapporteert het USDOS dat er vaak onvoldoende plaatsen zijn waar Roma terecht kunnen voor dringende medische hulp in de buurt van hun afgelegen vestigingen. Verder stelt het USDOS dat gezondheidswerkers Roma ongelijk of willekeurig behandelen. De East Europe Foundation (EEF) concludeert dat informele betalingen in ruil voor medische diensten (ook een probleem voor niet-Roma) de voornaamste hindernis vormen om medische hulp te zoeken. Een bijkomend obstakel voor Roma is een gebrek aan vertrouwen in artsen en angst voor de houding van een arts tegenover Roma.

Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van hun sociaaleconomische levensomstandigheden en betere toegang tot huisvesting en gezondheidszorg niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in zeer uitzonderlijke omstandigheden.

U en uw vrouw verklaarden dat de Roma in Moldavië worden gediscrimineerd. Zo verklaarde u dat de politie jullie niet zou helpen, omdat dat vaker zo is bij Roma (CGVS, p. 10). Uw vrouw verklaarde dat er in Moldavië geen werk is voor Roma (CGVS A.S., p. 5). Ze verwees naar het feit dat Roma niet kunnen lezen en schrijven en dat ze geen respect hebben in Moldavië (CGVS A.S., p. 11). In dit verband dient herhaald te worden dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade steeds in concreto dient te worden aangetoond. Het volstaat in deze niet zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie. U brengt met uw algemene beschouwingen geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uw vrouw verklaarde immers dat zij nooit een poging had ondernomen om werk te zoeken in Moldavië (CGVS, p. 11).

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw vrouw verklaarde dat jullie in Moldavië geen plaats hebben waar jullie terecht kunnen om te wonen (CGVS A.S., p. 13). U verklaarde echter dat u een klein huis had gekregen van uw ouders en dat nu uw moeder daar woont (CGVS, p. 5). Op de vraag of jullie zich daar kunnen vestigen, antwoordde uw vrouw dat het zou kunnen, maar dat ze vreest dat de schuldeisers zouden langskomen en dat jullie bedreigd werden (CGVS A.S., p. 13). Hierbij dient benadrukt te worden dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen als gevolg van de lening die jullie zouden hebben afgesloten. Bijgevolg is het mogelijk dat jullie opnieuw onderdak vinden in uw huis.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de bovenstaande beoordeling. Uw originele paspoort, het originele paspoort van uw vrouw en het originele paspoort van jullie dochter M.S., bevestigen louter uw en hun identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De medische documenten uit Rusland en Duitsland bevestigen dat u daar medisch werd behandeld. Hieruit kunnen verder geen conclusies worden getrokken.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), artikelen 1 tot 7 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag), artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het beginsel van goed bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het voorzorgsbeginsel. Verzoekster voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekster voegt geen nieuwe stavingstukken toe bij haar verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punten 64-70).

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde

verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 1 tot en met 7 van het Kinderrechtenverdrag benadrukt de Raad dat – daargelaten de vraag of deze bepalingen directe werking hebben – de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en evenmin ertoe strekt de in het Verdrag opgesomde rechten aan de minderjarige dochter van verzoekster te ontfangen. De bevoegdheid van de Raad is in casu beperkt tot het beoordelen of verzoekster al dan niet aanspraak kan maken op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zonder zich uit te spreken over de eventuele directe werking van voormelde artikelen, is de Raad bijgevolg van oordeel dat een schending ervan niet dienstig kan worden opgeworpen.

4.2. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zijn geschonden, herhaalt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en dus ook van de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.4. Het beroep van verzoekster is gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 september 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Moldavië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110- 116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Moldavië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien na individueel onderzoek blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden.

De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

4.5. Verzoekster verklaart samen met haar man, haar minderjarige dochter en meerderjarige zoon Moldavië te hebben verlaten omwille van problemen met schuldeisers in Moldavië en omwille van problemen omwille van hun Roma origine. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekster.

4.6. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster kennelijk ongegrond verklaard. Moldavië werd bij KB van 12 mei 2024 als veilig land van herkomst beschouwd en verzoekster heeft geen substantiële redenen opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst. Vooreerst heeft verzoekster reeds verzoeken om internationale bescherming ingediend in Duitsland en Frankrijk en werden deze verzoeken, die gebaseerd waren op dezelfde asielmotieven, in beide landen geweigerd. Daarnaast maakt verzoekster ook in België niet aannemelijk dat zij en haar man problemen hebben gekend in Moldavië als gevolg van een lening die ze hadden afgesloten door verschillende tegenstrijdigheden in hun opeenvolgende en onderlinge verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS. Verder wordt geoordeeld dat de vrees dat verzoeksters zoon zal worden opgeroepen om voor het Moldavische leger te vechten uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen dat door geen enkel objectief element wordt gestaafd. Tot slot wordt gesteld dat mogelijke gevallen van discriminatie van Roma binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en dat verzoekster dit in concreto dient aan te tonen en het niet volstaat om zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie.

4.7. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de

bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft.

4.8. Verzoekster beperkt zich immers tot een loutere verwijzing naar haar Roma origine en landeninformatie van algemene aard, hetgeen evenwel niet kan volstaan. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt voor te houden, kan ook uit de door haar aangehaalde informatie, dewelke deels dezelfde is dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, niet worden afgeleid dat Roma in Moldavië in het algemeen dermate worden gediscrimineerd dat er sprake is van vervolging of ernstige schade, noch kan er zonder meer uit worden besloten dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om in deze op te treden en bescherming te bieden. Verzoekster kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar haar Roma origine en de situatie voor Roma in Moldavië om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt en/of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert, doch dient zulks in concreto aan te tonen. Gelet op de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die zij op geen enkele wijze in concreto weerlegt of ontkracht, blijft zij desbetreffend evenwel manifest in gebreke.

4.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij op grond van de door haar aangevoerde asielmotieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden door de Raad in hun geheel overgenomen.

4.10. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog wijst op de schadelijke gevolgen voor Moldavië van de Russisch-Oekraïense oorlog en de spanning veroorzaakt door de permanente Russische dreiging en de annexatie van Transnistrië, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal in haar nota met opmerkingen vast dat verzoeksters vrees voor het risico dat er een conflict uitbreekt in Moldavië uitsluitend gebaseerd is op veronderstellingen van haar kant. Verzoekster levert namelijk geen enkel tastbaar bewijs dat erop wijst dat het huidige conflict in Oekraïne zich naar het Moldavische grondgebied zou kunnen uitbreiden. Het is niet de taak van de asielinstanties om in abstracto, op louter hypothetische basis te beslissen. Verzoekster moet in concreto bewijzen dat zij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt, of dat zij behoort tot een groep die volgens de beschikbare informatie systematisch wordt blootgesteld aan dergelijke vervolging of schade.

Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoekster impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4.11. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden aangenomen.

4.12. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft verzoekster geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om haar land van herkomst, Moldavië, in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

4.13. Waar verzoekster aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is en met bijstand van haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende

gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. De Raad kan evenmin in hoofde van de commissaris-generaal een kennelijke beoordelingsfout ontwaren.

4.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftientig door:

V. HOEFNAGELS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, de griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS